

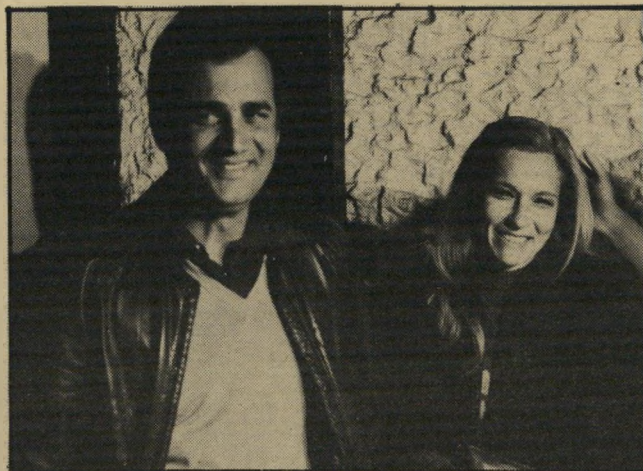

אבי ולדמן, העולם הזה

„דבר אחד לא אעשה לעולם — ניתוחים פלאסטיים... האף שלי כשוט לא הפריע לי!“

זה מאוד קשה. כל הסבל והמאמץ צים... זה להיות תקוע עם הדבר הזה, בוקר, צהריים וערב. האגו הנשי שלי נפגע נוראות. הרגשתי כאילו לקחו לי משהו. היה לי גם שלב של ניחום עצמי: התנחמתי שאני אשה! אשה שלמה, שכורג אחד התקלקל במערכת, מפני שאצלי זה היה רק מכאני. אני מייצרת ביציאות. (עמית, בן 12) הייתי עוברת, וראי, תקופה קשה עוד יותר. עזרה לי העובדה שאלי ואני חברים (המשך בעמוד 42)

הרכילות. כתבו ש„זמרת ידועה חיה עם עורך דין שנפרד מרוגמנית...“ נורא קשה לי לדבר על הנושא הזה. אלי ואני מאוד מאוהבים ילדים, ועשינו את כל המאמצים כדי להביא ילד משותף לעולם. עברתי טיפוליי מכחנה מאוד קשים. כמעט נגמרתי. היו לי תקופות נוראיות של רחמים עצמיים: „למה זה קרה רווקא לי?“ הרגשתי כשפונדסינות, עד שבשלב מסוים הרמתי ידיים. הלכתי לזה (לטיפולים) עם כליכך הרבה אופטימיות. היה לי ברור שאני אצליח, ועוד בפעם הראשונה!

ציון צפיר, העולם הזה

אני אוהבת אותה כאילו היא באה מפה (מצביעה על הרחם). היא מאושרת פה. אני גם מעוררת אותה לאהוב את האמא שלה.

עכשיו היחסים בינינו (בינם לבין אנאבל) כסדר. זה דרש ורוש ממני המון פתיחות, סבלנות, אופטימיזם. השקעתי בכך המון, ואני לא מתחרטת.

גם אלי מסתדר נהדר עם עמיתי (בנה מנישואיה הקודמים, השניים) ושוב — גם פה יש אבא (כעלה השני). בעלי השני ואני נפרדנו טוב. אומנם היה רעש, אך הינחה אותנו עיקרון אחד — שחשוב לנו, בראש וראשונה, הילד!

אחרי שהייתי נשואה פעמיים — וזה ביתי-ספרי — למדתי הרבה, ונכנסתי למערכת-יחסים שלישיית בגיל 32. ידעתי שאם אני רוצה את אלי — אני חייבת לקבל אותו, עם כל החבילה שלו. גם הוא לקח אותי עם חבילה. למה לו לקחת חבילה עם אשה וילד?

אילנית עם חברה-לחיים אלי טמיר

„דעתי שאני חייבת לקבל אותו עם כל החבילה שלו“

הסתכלתי לאחור וחשבתי על אמא שלי, איך היא הצטיירה בעיני בגיל 40: או שהרור הוא היה יותר מבוגר מאיתנו, או שראיתי אותה בעיני ילדה. מה שעשה לי הכי כף זה, שלא מומן, כשנסעתי עם בני עמיתי, הוא הסתכל בי ואמר לי: „את יודעת משהו? לפעמים יש לי הרגשה שאת לא רק אמא שלי. את כזאת חברה שלי!“ היה לי מין פחד כזה מפני גיל 40. תמיד הייתי שובבה כילדה, הרבה יותר שובבה מאחי הצעיר (לצ'ו) — אחיה של חנה, שהוא צעיר ממנה בשבע שנים, איש גלי-צה"ל. פיתאום נבהלתי שאצטרך לתפוס כזאת רצינות.

ילד משותף:

„לא הולך!“

לד משותף? לי ולאלי לא הולך! כתבו על זה כל מיני רמוים בטוריי

● בח 40: „היה לי“

מין פחד כזה...“

די ייתי בת 40 בספטמבר האחרון. התחלה רצו לארגן לכבודי מסיבת-הפתעה — מסיבה מפוצצת כזאת, ביריעתי. לא רציתי. העדפתי לנסוע עם אלי לספרד. בכוקר שבו מלאו לי 40, הלכתי להשתוף. בערב לקח אותי אלי למי סעדה יוונית, הרחק בהרים. כשהגענו, המיסעדה היתה עדיין סגורה. ב-8.30 בריוק חזרנו למקום, וגילינו שאנינו הוזג היחיד במיסעדה — המקום כולו חגג כאילו לכבודי.

אלי יצא פעם עם הבת של בעלי המקום, והאמא שלה הצטרפה לפגישה... האמא היתה שם באותו הערב וזכרה הכל. זה היה ערב שלם בשבילי! לפניכן היו לי, ועוד איך, מחשבות.

התנצלות

לקראת סוף הראיון, ביקשתי מחנה שתגיד לי במישפט אחד — בכמה מילים בלבד — מהי זמרת. חנה התלבטה ואמרה, על דרך ההתנצלות: „אלי תמיד אומר לי — באופי, את בכלל לא זמרת...“ בכל זאת! „זאת אשה שיוצאת לעבודה לא בשעות המקובלות — 1400-0800. זה מיקצוע... אני אשה ששעות העבודה שלה שונות, אפילו יותר נוחות... זה לא מיקצוע יוצא-דופן!“

אילנה בהופעה (1967)

היו לי בנדי-הופעה ובנדים ליום-יום.